

туризму. Можна виділити кілька головних напрямків такої діяльності, що включають процеси, починаючи від реставрації замку до облаштування закладами обслуги туристів.

Основні напрями макроекономічної стратегії виходу України на зовнішні ринки туристичних послуг: забезпечення відповідності рівня якості туристичних послуг міжнародним стандартам шляхом проведення повної інвентаризації об'єктів туристичної інфраструктури; забезпечення активного розвитку міжнародних пасажирських перевезень мережею міжнародних транспортних коридорів; стимулювання міжнародного франчайзингу, системи логістики в туризмі, істотної зміни системи підготовки кадрів тощо; створення національної туристичної рекламно-інформаційної мережі; стимулювання всебічного використання національними підприємствами туристичних ресурсів країни, переваг місцезорозташування шляхом створення державного кадастру туристичних ресурсів України та її регіонів; використання, як традиційних на рекреаційно-оздоровчому та пізнавально-розважальному сегментах зовнішніх ринків туристичних ресурсів Причорноморсько-Приазовського, Карпатського регіонів, Києва та Львова, так і нових ресурсів зеленого та екологічного туризму.

Список використаних джерел

1. Парфіненко А. *Міжнародний туризм в Україні: геополітичні аспекти глобального явища* / А. Парфіненко // *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. – 2015. – Вип. 126. – Ч. 1. – с.123.

2. UNWTO. (2015). *Barometr svitovoho turyzmu [World tourism Barometer]*. Vol. 13. Retrieved from [http : //cf.cdn.unwto.org/sites/all/files/pdf/unwto_barom15_06_december_excerpt_2015.pdf](http://cf.cdn.unwto.org/sites/all/files/pdf/unwto_barom15_06_december_excerpt_2015.pdf).

3. Карачина Н. *Розвиток міжнародного туризму в Україні у контексті світової інтеграції* / Н. Карачина, О. Савіцька // *Молодий вчений*. – 2014. – № 5 (08). – с.235.

Надія МАКАРЧУК

учений секретар

НЗ «Замки Тернопілля»

БАРОКОВІ СПОРУДИ ТЕРНОПІЛЬЩИНИ

Наукові пошуки XVII ст. породили почуття непорівнянності безодні космосу і минулості беззахисності людського життя. Це й стало духовним змістом культури бароко.

Бароко(іт. barocco – вибагливий, химерний) – стиль у європейському мистецтві у XVI – XVIIIст. Домінування барокового) мислення характерне для тих країн, в яких панували феодальні тенденції і релігійні суперечності (Італія, Іспанія, Фландрія, Німеччина, Англія, Східна Європа). В Україні осмислення історичної ситуації (експансія Османської імперії і католицького світу, війни за гетьманську владу) також відбувалося в категоріях барокової моделі світобудови.

Архітектура відіграла домінуючу роль і залишила найбільшу кількість характерних зразків стилю в різних країнах.

Бароко підсилило архітектуру велетенським ордером, широким використанням карнизів, подвоєнням пілястр та колон, тісняву архітектурних

елементів і надлюдський розмір. Архітектурні твори геніїв і досі справляють враження скорботи, напруги, нервовості, хоча зберігають чітку побудову і потойбічну майже неможливу красу.

Бароко відобразило уявлення про вічний рух Всесвіту. В архітектурі хвилясті лінії і надлишок декору породжували ілюзію просторового руху й експресії; спіралеподібні колони, що зникали у вишині, наближали до небес.[4,с.157]

Характерна пишнота, парадність, яскравість кольорів, контрастність, екстравагантність орнаменту, асиметрія конструкції. В архітектурі панують сильні контрасти об'ємів, перебільшена пластина фасадів, світлотіньові та кольорові ефекти.

Бароко мало свої регіональні особливості. Тому бароко України ніколи не сплутаєш з бароко інших країн. В бароковому стилі були 2 напрями:

1) бароко світське (палаці знаті та королівських родин, монументи володарі в країн);

2) бароко церковне (релігійні споруди від монастирів до поодиноких каплиць).

Напрями існували окремо, але постійно збагачували один одного схожими засобами обробки і використання матеріалу чи декору. Тому у XVIII ст.. зала церкви нагадувала пишну залу палацу і навпаки, що помічали і сучасники.

На західні землі України бароко прийшло рано, в перші роки XVII ст. І саме архітектура відіграла домінуючу роль і залишила найбільшу кількість характерних зразків стилю, зокрема і на Тернопільщині. Прекрасні барокові велетні були збудовані в Бучачі, Микулинцях, Кременці, Почаєві.[3,с.77]

У XVIII ст. в стилі українського бароко створюються не лише видатні споруди, але й цілі архітектурні комплекси - ратуша в Бучачі (Б. Меретин, 1751 р.), церква в Почаєві (Г.Гофман, Ф. Кульчицький та М. і П. Полейовські, 1771-91 рр.). У композиції цих будівель помітне прагнення до зовнішнього блиску, парадності, до розвиненої архітектурної декорації - вибагливі фронтони, соковиті ліпні орнаменти та майоліка. Колони, півколони та пілястри архітектурних ордерів у тому чи іншому трактуванні фасадів займали провідне місце.

Бароко яскраво відбилось і в різьбі дерев'яних іконостасів середини XVIIIст., які являли собою величні декоративні композиції, що ніби золототканими завісами закривали вівтар.

При будівництві нових барочних храмів використовуються традиції Київської Русі. Що ж до відновлення образів та традицій античності, то воно йде не тільки від подиху європейської культури Нового часу, а й від античних цінностей Київської Русі. Відповідає своєму часу і зображення 12-ти подвигів Геракла в скульптурах, що прикрашають ратушу в Бучачі.[1,с.378]

Оскільки бароко виникло як проміжна культура між епохами Ренесансу і Просвітництва, то і в деяких творіннях митців зустрічається поєднання стилів ренесансу і бароко. Це Миколаївський собор у Кременці та Костел кармелітів у Тереховлі.

Пізнє бароко поступово губило свої найкращі риси: монументальність, творче використання ордеру, різноманітність планів споруд, що відобразилось в архітектурі Успенського собору Почаївської Лаври (1771 – 1783 рр.), церкви Всіх Святих (1773-1775 рр.) в Почаєві, Хрестовоздвиженської (1753-1770 рр.) та Покровської (1764 р.) церков у Бучачі. Поступово бароко перероджується у

рококо – хвилясті лінії, мушлі, кола та овали і перенасиченість оздоб. Поєднання бароко і деяких елементів рококо можна спостерігати в будівлі єзуїтського колегіуму та костелу в Кременці.[2,с.214]

Як бачимо, Тернопільщина є досить багатою на барокові перлини, які в більшості добре збережені і будуть розповідати історію минувшини ще не одному поколінню.

Список використаних джерел

1. Бойцун Л. Тернопіль у плині літ: Історико- краєзнавчі замальовки – Тернопіль: «Джура», 2003. -390 с.

2. Історія українського мистецтва: В 6 т. – Київ, 2002 – Т. 3. – 345 с.

3. Енциклопедія українознавства (у 10 томах) / Головний редактор Володимир Кубійович. – Париж, Нью-Йорк: «Молоде Життя», 1954–1989. – Т.6. – 93 с.

4. Логвин Г. По Україні: Стародавні мистецькі пам'ятки. – Київ: «Мистецтво», 2001. – 464 с.

Костел Святої Трійці XVIII ст. в смт.Микулинцях

Ратуша в Бучачі (1751).

Марта МАРКЕВИЧ

Науковий керівник

канд. екон. наук, доцент Мазур В. С.

Тернопільський національний
економічний університет

ЗАМКОВИЙ ТУРИЗМ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ

Сучасна індустрія туризму – одна з найприбутковіших та найперспективніших щодо темпів зростання галузей світового господарства. Туризм впливає на економічний розвиток не лише на національному рівні, а й зумовлює зміни в розвитку певного регіону (області) країни, видозмінюючи їх інфраструктуру, споживчий ринок, інші галузі підприємницької діяльності, навіть сьогодні – в умовах світової фінансової кризи. Туризм за доходами, зайнятістю населення та іншими показниками займає перше місце у світовій економіці .